[1964] 7 ఎస్ సి ఆర్ 447

1964, మార్చి,24

కమిషనర్ ఆఫ్ ఇన్ కమ్ టాక్స్, పంజాబ్ జమ్మూ

కాశ్మీర్, హిమాచల్ ప్రదేశ్ మరియు పాటియాలా

v.

పంజాబ్ డిస్టిలింగ్ ఇండస్ట్రీస్ లిమిటెడ్

[ఎ.కె.సర్కార్, ఎం.హిదయతుల్లా, జె.సి.షా, జె.జె.]

ఆదాయపు పన్ను-డిస్టిలరు బాటిల్స్ తిరిగి వచ్చినప్పుడు డిపాజిట్ రిఫండబుల్-రీఫండ్ చేసిన తర్వాత డిపాజిట్ల బ్యాలెన్స్, ట్రేడింగ్ రసీదు అయితే-భారత ఆదాయపు పన్ను చట్టం, 1922 (1922 యొక్క 11), ఎస్.10.

దేశవాళీ మద్యం డిస్టిలరీ అయిన అసెస్సీ లైసెన్స్ పొందిన హోల్ సెల్లర్లకు మద్యం విక్రయించే వ్యాపారాన్ని కొనసాగించాడు. 1945 సంవత్సరం నుండి పన్ను చెల్లింపుదారు తన వినియోగదారుల నుండి మద్యం ధర మరియు మద్యం విక్రయించిన బాటిళ్లతో పాటు "ఖాళీ సీసాలు రిటర్న్ సెక్యూరిటీ డిపాజిట్" అని పిలువబడే అదనపు ఛార్జీని వసూలు చేయడం ప్రారంభించాడు. ఏదైనా ఒక లావాదేవీకి సంబంధించి ఈ ఖాతాలో వసూలు చేసిన మొత్తం మొత్తాన్ని 90 శాతం రిటర్న్పై పూర్తిగా రీఫండ్ చేస్తారు. దానితో కప్పబడిన బాటిళ్లు. "సెక్యూరిటీ డిపాజిట్" అనేది ఆదాయపు పన్ను మదింపు చేయదగిన ట్రేడింగ్ రశీదుకు సమానమా అనేది ఈ కోర్టు ముందు పరిశీలనకు రావాల్సిన ప్రశ్న.

హోల్డ్: మదింపుదారుకు చెల్లించిన మరియు 'సెక్యూరిటీ డిపాజిట్'గా వర్ణించబడిన మొత్తాలు ట్రేడింగ్ రశీదులు మరియు అందువల్ల పన్నుకు మదింపు చేయబడే మదింపుదారుని ఆదాయం. బాటిళ్లలో మద్యం విక్రయించే వాణిజ్య లావాదేవీలో భాగంగా ఈ మొత్తాలను చెల్లించారు మరియు బాటిళ్లకు వసూలు చేసిన అదనపు ధరను సూచిస్తారు. అవి సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లు కావు, భద్రపరచడానికి ఏమీ లేదు, బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చే హక్కు లేదు. ఈ అప్పీళ్లు పంజాబ్ డిస్టిలింగ్ ఇండస్ట్రీస్ లిమిటెడ్ లోని ఈ కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు పరిధిలోకి వస్తాయి. ఆదాయపు పన్ను కమిషనర్..

పంజాబ్ డిస్టిలింగ్ ఇండస్ట్రీస్ లిమిటెడ్ వి. కమీషనర్ ఆదాయం పన్ను [1959] సూప్. 1 ఎస్.సి.ఆర్. 693, దీని మీద ఆధారపడింది.

డేవిస్ వర్సెస్ షెల్ కంపెనీ ఆఫ్ చైనా లిమిటెడ్ (1951)32 టి.సి.133 మరియు కె.ఎం.ఎస్.లక్ష్మణర్ అండ్ సన్స్ వి. కమీషనర్ ఆఫ్ ఇన్ కమ్ టాక్స్ అండ్ ఎక్స్ ట్రా ప్రాఫిట్స్ టాక్స్, మద్రాసు [1953] ఎస్.సి.ఆర్.

సివిల్ అప్పీలేట్ పరిధి: 1963 సివిల్ అప్పీళ్ల సంఖ్యలు 107-111. 1960 ఆదాయపు పన్ను రిఫరెన్స్ నెంబరు 14 లో పంజాబ్ హైకోర్టు 1961 మార్చి 23 న ఇచ్చిన తీర్పు, ఉత్తర్వుల నుంచి ప్రత్యేక సెలవు ద్వారా అప్పీళ్లు.

పిటిషనర్ తరపున ఆర్.గణపతి అయ్యర్, ఆర్.ఎన్.సక్లే (అన్ని అప్పీళ్లలో).

ప్రతివాది తరపున ఎస్.టి.దేశాయ్, ఆర్.కె.గౌబా, బి.పి.సింగ్, నౌనిత్ లాల్ (అన్ని అప్పీళ్లలో).

మార్చి 24. 1964. కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు

సర్కార్, జె.- ఈ అప్పీళ్లు పంజాబ్ డిస్టిలింగ్ ఇండస్ట్రీస్ (లిమిటెడ్) లోని ఈ కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు పరిధిలోకి వస్తాయని మేము భావిస్తున్నాము. ఆ తీర్పులోని నిష్పత్తి తమకు వర్తించదని ఆదాయపు పన్ను కమిషనర్, హైకోర్టు

అభిప్రాయపడింది. మునుపటి కేసు అదే మదింపుదారు యొక్క మూల్యాంకనం నుండి ఉద్భవించింది, అయితే ఇది 1947-48 మరియు 1948-49 సంవత్సరాలకు సంబంధించినది, అయితే ప్రస్తుత అప్పీళ్లు 1946-47, 1949-50, 1950-51 మరియు 1951-52 సంవత్సరాలకు సంబంధించినవి. మదింపుదారు యొక్క అకౌంటింగ్ వ్యవధి ఒక సంవత్సరంలో డిసెంబర్ 1 నుండి మరుసటి సంవత్సరం నవంబర్ 30 వరకు ఉంది. ఈ రెండు సందర్భాల్లోనూ ఆదాయపు పన్ను, అదనపు లాభాల పన్ను, వ్యాపార లాభాల పన్నుకు సంబంధించి మదింపులు జరిగాయి. అయితే, ఈ పన్నులన్నింటికీ సంబంధించి పరిగణనలోకి తీసుకోవాల్సిన అంశం ఒక్కటే.

మునుపటి కేసు తీర్పులో వాస్తవాల పూర్తి వాంగ్మూలం లభిస్తుందని, వాటిని మరోసారి సుదీర్ఘంగా చెప్పడం అనవసరమన్నారు. డిస్టిలరీ మరియు బాటిల్ కంట్రీ లిక్కర్ అమ్మకందారు అయిన అసెస్సీ 1945 సంవత్సరం నుండి తన వినియోగదారుల నుండి మద్యం ధర మరియు మద్యం విక్రయించిన బాటిళ్లతో పాటు వసూలు చేయడం ప్రారంభించాడు, "ఖాళీ సీసాలు రిటర్న్ సెక్యూరిటీ డిపాజిట్" అని పిలువబడే మరో ఛార్జీ. బాటిళ్లను అసెస్సీకి తిరిగి ఇచ్చినప్పుడు రీఫండ్ చేస్తామని, ఏదైనా ఒక లావాదేవీకి సంబంధించి ఈ ఖాతాలో సేకరించిన మొత్తం మొత్తాన్ని 90 శాతం బాటిళ్లకు తిరిగి ఇచ్చిన తర్వాత పూర్తిగా రీఫండ్ చేస్తామనే షరతుపై దాని పరిమాణాన్ని బట్టి ఒక నిర్దిష్ట రేటుతో ఈ ఛార్జీని వసూలు చేశారు. ఈ ఛార్జీ పన్నుకు మదింపు చేయదగిన ట్రేడింగ్ రశీదు కాదా అనేది ప్రశ్న. ఇంతకు ముందు కేసులో ఈ కోర్టు దానిని మదింపు చేయదగినదిగా పేర్కొంది. ఈ కోర్టు (పుట 687) ఇలా చెప్పింది, "ఈ వ్యాపారంలో బాటిల్ మద్యం అమ్మకాలు ఉంటాయి మరియు అమ్మకానికి పరిగణనలోకి తీసుకోబడే అనేక మొత్తాలు వరుసగా మద్యం ధర, బాటిళ్ల ధర మరియు సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ అని పిలువబడతాయి. ఈ మొత్తాలన్నీ చెల్లించకపోతే సదరు వ్యక్తి మద్యం అమ్మేవాడు కాదు. కాబట్టి సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ అని పిలువబడే మొత్తం వాస్తవానికి అమ్మకానికి పరిగణనలో భాగం మరియు అందువల్ల, అమ్మిన ధరలో భాగం.

"ఇప్పుడు పరిశీలనలో ఉన్న సంవత్సరాలకు సంబంధించి ఆదాయపు పన్ను అధికారి ఈ ఛార్జీలపై పన్ను విధించారు మరియు అప్పీల్పై అప్పీలేట్ అసిస్టెంట్ కమిషనర్ ఆదాయపు పన్ను అధికారి అభిప్రాయాన్ని ధృవీకరించారు. అయితే తదుపరి అప్పీలుపై ఆదాయపు పన్ను ట్రిబ్యునల్ కింది అధికారుల నిర్ణయాలను తిప్పికొట్టి, ఈ ఛార్జీలు రుణాలు మరియు ట్రేడింగ్ రశీదులు కాదని పేర్కొంది. ఇదంతా పైన చెప్పిన తీర్పు రాకముందే జరిగిందని చెప్పవచ్చు. ట్రిబ్యునల్ తీర్పు తరువాత, ఆదాయపు పన్ను కమిషనర్ పంజాబ్ హైకోర్టుకు ఈ క్రింది ప్రశ్న యొక్క సూచనను పొందారు: "కేసు యొక్క వాస్తవాలు మరియు పరిస్థితుల ఆధారంగా పన్ను చెల్లింపు సంస్థ తన ఖాతాలలో ఖాళీ బాటిల్ రిటర్న్ సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లుగా పేర్కొన్న వసూళ్లు ఆదాయపు పన్ను చట్టంలోని సెక్షన్ 10 ప్రకారం ఆదాయాన్ని మదింపు చేయవచ్చా?"

ఇంతకు ముందు జరిగిన కేసు కూడా ఇదే ప్రశ్నను సంధించడం, హైకోర్టు, ఈ కోర్టు రెండూ అవుననే సమాధానమివ్వడం ఆసక్తిని రేకెత్తిస్తోంది.

మునుపటి క్యూ1 ఎస్ఈలో ఇచ్చిన తీర్పు ప్రస్తుత అప్పీళ్లను కవర్ చేస్తే, ప్రస్తావించిన ప్రశ్నకు అవుననే సమాధానం ఇవ్వాల్సి ఉంటుంది. అయితే 1948 ఏప్రిల్ 1 నుంచి అమల్లోకి వచ్చిన పంజాబ్ ఎక్సైజ్ చట్టం 1914 కింద చేసిన నిబంధనల సవరణ ఫలితంగా ఆ తేదీ తర్వాత వసూలు చేసిన అభియోగాలు ఆ తీర్పు పరిధిలోకి రాలేదని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. సవరించిన నిబంధన ప్రకారం ఆ తేదీ తర్వాత వసూలు చేసిన అభియోగాలకు మా తీర్పు నిష్పత్తి వర్తించదని పేర్కొంది. 40(14)(0) నిబంధన, అందులోని సంబంధిత భాగంపై హైకోర్టు తన అభిప్రాయాన్ని ఇలా పేర్కొంది: -

(v) లైసెన్స్ పొందిన డిస్టిలరీ ద్వారా జారీ చేయబడిన బాటిళ్లలో కనీసం 90 శాతం లైసెన్స్దారుడు తిరిగి ఇవ్వడం తప్పనిసరి.

(vi) లైసెన్స్ పొందిన డిస్టిలరీ జారీ సమయంలో, రెండు రూపాయలు లేదా ఒక రూపాయి చొప్పున మరియు డజను

క్వార్ట్, పింట్ లేదా నిప్ బాటిళ్లకు వరుసగా 10 శాతం వరకు ఎనిమిది అణాల చొప్పున భద్రతను డిమాండ్ చేయవచ్చు. అతను జారీ చేసిన బాటిళ్లలో 90 శాతం పరిమితికి మించి సెక్యూరిటీని జప్తు చేయాలి.

ఇంతకు ముందు ఉదహరించిన నిబంధనల్లో పేర్కొన్న లైసెన్సుదారుడు డిస్టిలరీ తన మద్యాన్ని విక్రయించిన హోల్సేల్ వ్యాపారి. "10 శాతం వరకు" అనే పదాలకు అర్థం ఏమిటో చాలా స్పష్టంగా తెలియదు. జారీ చేయబడిన బాటిళ్లలో" లేదా పదాలు "90 శాతం కంటే తక్కువగా ఉన్నాయి. పరిమితి". అయితే, ఈ పదాల ఖచ్చితమైన అర్థం గురించి మనం ఆందోళన చెందకూడదు కాబట్టి, ఈ విషయాన్ని కొనసాగించాల్సిన అవసరం లేదు. డిపాజిట్ గా వర్ణించబడిన కొంత ఛార్జీ కొన్ని సందర్భాల్లో తిరిగి ఇవ్వబడుతుందనే కాలపరిమితిపై గ్రహించబడిందని మరియు ఈ ఛార్జీ ట్రేడింగ్ రశీదు కాదా అనే ఏకైక ప్రశ్నకు అది సరిపోతుంది అనేది వివాదాస్పదం కాదు.

ఈ కోర్టు ఇంతకు ముందు ఇచ్చిన తీర్పు మూడు అంశాల మీద ఆధారపడి ఉందని హైకోర్టు భావించింది, అంటే సంబంధిత అభియోగం ప్రభుత్వ అనుమతి లేకుండా చేయబడింది మరియు పూర్తిగా మద్యం అమ్మకాలకు పన్ను చెల్లింపుదారు విధించిన షరతుగా; (2) బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చే హక్కు లేనందున వాటిని తిరిగి ఇవ్వడానికి ఇది సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ కాజాలదు మరియు (3) అమ్మకపు ఒప్పందం ప్రకారం అది తిరిగి ఇవ్వబడుతుంది. ఈ పరిస్థితులు లేకుంటే మా నిర్ణయం మరోలా ఉండేదని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. సవరించిన నిబంధనలు అమల్లోకి వచ్చినప్పటి నుంచి ఈ అంశాలేవీ అందుబాటులో లేవని, అందువల్ల ఈ అభియోగాలను ట్రేడింగ్ రశీదులుగా పరిగణించలేమని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. హైకోర్టు తీర్పులోని ఈ క్రింది ఉల్లేఖన దాని తర్కాన్ని చక్కగా సంక్షిప్తీకరించింది:-

సవరించిన నిబంధనలు ఏప్రిల్ 1 నుంచి అమల్లోకి వచ్చాయి. 1948. పై నిబంధనలకు అనుగుణంగా కోరిన సెక్యూరిటీలకు సుప్రీంకోర్టులోని లార్డ్షిప్స్ వద్ద ఉన్న, పైన పేర్కొన్న మూడు అంశాలు తక్షణ కేసుకు వర్తించవు. అందువల్ల, సుప్రీం కోర్టులో వారి లార్డ్షిప్స్ ముందు అప్పీలులో మాదిరిగానే, అదనపు మొత్తాలను ప్రభుత్వ అనుమతి లేకుండా తీసుకున్నారని మరియు మద్యం అమ్మకాలకు పిటిషనర్ స్వయంగా విధించిన షరతుగా తీసుకున్నారని చెప్పలేము. బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చేయాల్సిన బాధ్యత హోల్ సేల్ వ్యాపారులకు లేదని చెప్పలేం.' చివరగా, 1948 లో సవరించిన చట్టబద్ధమైన నియమం దృష్ట్యా డిపాజిట్ ప్రతి ట్రేడింగ్ లావాదేవీలో భాగమని మరియు అది చేసిన ట్రేడింగ్ లావాదేవీకి సంబంధించిన ఒప్పంద నిబంధనల ప్రకారం తిరిగి చెల్లించబడుతుందని చెప్పలేము.

ఈ విషయంలో హైకోర్టు తప్పు చేసి ఉంటే ప్రస్తుత కేసు గతంలో తీసుకున్న నిర్ణయానికే పరిమితమవుతుందనడంలో సందేహం లేదు.

హైకోర్టు న్యాయమూర్తులకు సంబంధించి, ఈ కోర్టు గతంలో ఇచ్చిన తీర్పును వారు తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నారని మేము భావిస్తున్నాము. హైకోర్టు పేర్కొన్న మూడు అంశాల ఆధారంగా ఆ తీర్పు రాలేదని, దీన్ని ఇప్పుడు చూపిస్తామన్నారు. ఈ రెండు కేసుల మధ్య మొదటి వ్యత్యాసం ఏమిటంటే, అదనపు మొత్తాలను ప్రభుత్వాల అనుమతి లేకుండా తీసుకున్నారని, మద్యం అమ్మకాలకు పిటిషనర్ స్వయంగా విధించిన షరతుగా అదనపు మొత్తాలను తీసుకున్నారని మునుపటి కేసులో పరిశీలన ఆధారంగా ఉంది. ఈ పరిశీలన ద్వారా ఆ మొత్తాలను ప్రభుత్వ అనుమతితో తీసుకుని ఉంటే అవి పన్ను పరిధిలోకి వచ్చేవి కావని హైకోర్టు భావించినట్లు తెలుస్తోంది. ఇది ఆ తీర్పును సరిగ్గా చదవడం అని మేము పూర్తిగా అంగీకరించలేము. ఆ పరిశీలనలో కేవలం వాస్తవం మాత్రమే ఉంది మరియు ఈ మొత్తాలను మనం ఇంతకు ముందు ప్రస్తావించిన బాటిల్స్ ధరగా మదింపుదారు వసూలు చేసే ఇతర మొత్తాల నుండి వేరు చేసే ఉద్దేశ్యంతో చేయబడింది. మిగతా మొత్తాన్ని ప్రభుత్వం రూపొందించిన 'బై బ్యాక్ స్కీమ్' కింద వసూలు చేశారు. ప్రభుత్వ అనుమతితో ఈ ఆరోపణ చేయలేదనే వాస్తవం ఆధారంగా అక్కడ నిర్ధారణకు వచ్చినట్లు మునుపటి తీర్పులో మనకు ఏమీ కనిపించదు. ఒక ఆరోపణ ప్రభుత్వ పథకం కింద చేయబడిందా లేదా పూర్తిగా ఒప్పంద అంశంగా జరిగిందా అనే దానిపై ఎటువంటి మార్పు లేదు అనేది ఎల్లప్పుడూ సాధారణ విషయంగా

కనిపిస్తుంది. ఈ విధంగా సవరించిన నిబంధనలు అమల్లోకి రాకముందే, పన్ను చెల్లింపుదారుడు ప్రభుత్వ అనుమతి ఉన్న పైన పేర్కొన్న "కొనుగోలు పథకం" కింద బాటిళ్ల ధరగా తన వినియోగదారుల నుండి వసూలు చేస్తున్నాడు, ఇది బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చినప్పుడు తిరిగి చెల్లించదగినది. ఇప్పుడు పరిశీలనలో ఉన్న ఛార్జీ 'బై బ్యాక్ స్కీమ్' కింద వసూలు చేసిన ఛార్జీకి అదనంగా ఉంటుంది మరియు ఇది మేము ఇంతకు ముందు చెప్పాము. ప్రభుత్వ అనుమతితో వసూలు చేసిన బైబ్యాక్ స్కీమ్ కింద వసూలు చేసే ఛార్జీలు పన్ను పరిధిలోకి వస్తాయని ఇంతకు ముందు గానీ, ఇప్పుడు గానీ ఏనాడూ వివాదంలోనూ లేదు. ప్రభుత్వ అనుమతితో వసూలు చేస్తే పన్ను పరిధిలోకి రాదని ఈ కోర్టు ఎప్పుడూ చెప్పలేదు, లేదా మదింపుదారు ఎప్పుడూ వాదించలేదు. అందువల్ల హైకోర్టు కోరిన మొదటి అంశం నిరాధారం.

సవరించిన నిబంధనల ప్రకారం బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చే హక్కు ఉన్నందున బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చే హక్కు లేనందున ఆ ఛార్జీ భద్రత కాజాలదని గతంలో ఇచ్చిన తీర్పులోని పరిశీలన ఇకపై వర్తించదని హైకోర్టు చేసిన రెండో అంశం. సవరించిన నిబంధనల ప్రకారం అటువంటి హక్కు ఉందని తరువాత చెప్పడానికి మేము అంగీకరించము, కానీ ప్రస్తుతానికి ఉందని మేము భావిస్తాము. ఇప్పుడు ఆ పరిశీలనకు సంబంధించి చేసిన వాదన ఏమిటంటే, బాటిళ్లను తిరిగి పొందడానికి ఛార్జీలు డిపాజిట్ చేయబడితే, అవి ట్రేడింగ్ రశీదులు కావు. పైన పేర్కొన్న పరిశీలన ద్వారా ఈ కోర్టు ఈ వాదన యొక్క మొదటి భాగాన్ని పరిష్కరించింది మరియు సీసాలను తిరిగి ఇవ్వడానికి ఈ అభియోగాలు ఉన్నాయనే భావన నిరాధారమైనది, ఎందుకంటే అటువంటి తిరిగి ఇచ్చే హక్కు లేదు. ఒకవేళ అభియోగాలు సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ ద్వారా కాకపోతే, వాదన తప్పక విఫలం కావాలి. కాబట్టి ఈ వాదనకు ఇచ్చిన సమాధానం అది. కానీ ఈ కోర్టు అక్కడితో ఆగిపోకుండా మొత్తం వాదనను పరిగణనలోకి తీసుకుంది, అంటే ఆరోపణలు సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లు అయితే, అవి ట్రేడింగ్ రశీదులు కాదా.

> ఇప్పుడు, ఛార్జీలు సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లు అయితే అవి ట్రేడింగ్ రశీదులు కావని చెప్పడానికి కారణం వాదనకు ఆధారమైన రెండు కేసులలో కనుగొనబడుతుంది. మొదటిది డేవిస్ వర్సెస్ షాల్ కంపెనీ ఆఫ్ చైనా లిమిటెడ్ కేసు. అందులో · ఒకవేళ కంపెనీ తన ప్రొడక్ట్ ని కొంతమంది ఏజెంట్ లకు విక్రయించడానికి మరియు అమ్మకం ద్వారా వచ్చిన మొత్తాన్ని చెల్లించడానికి డెలివరీ చేసినట్లయితే. అమ్మకం ద్వారా వచ్చిన ఆదాయాన్ని లెక్కించడానికి అతడు డిఫాల్ట్ చేసే ప్రమాదం నుండి తనను తాను రక్షించుకోవడానికి కంపెనీ ప్రతి ఏజెంట్ నుండి డబ్బును డిపాజిట్ గా తీసుకుంది. దీనిని జెంకిన్స్ ఎల్.జె.గమనించాడు, "మిస్టర్ గ్రాంట్ ఏజెంట్ల డిపాజిట్లను కంపెనీ యొక్క ట్రేడింగ్ నిర్మాణంలో భాగంగా వర్ణించాడు, వాణిజ్య రశీదులు కాదు, వాణిజ్య రశీదుల దశకు ముందు మరియు ఇది వాటి గురించి న్యాయమైన వివరణ అని నేను భావిస్తున్నాను. ఈ ఏజెంట్లలో ఒకడు డిపాజిట్ చేసిన తరువాత, డిపాజిట్ కు సంబంధించి కంపెనీ యొక్క ట్రేడ్ క్రెడిటర్ గా వర్ణించడం భాష దుర్వినియోగం అవుతుందని నాకనిపిస్తుంది, దాని వ్యాపారంలో అతను సరఫరా చేసిన ఏదైనా వస్తువు లేదా సేవల కారణంగా కాదు, కేవలం అతను కంపెనీ యొక్క ఏజెంట్ గా నియమితుడయ్యాడు. అతను దాని తరఫున ట్రేడింగ్ చేశాడు, మరియు అతని నియామకం యొక్క షరతు ప్రకారం, తన నిర్ణీత డిపాజిట్ మొత్తాన్ని కంపెనీకి జమ చేశాడు లేదా మరో మాటలో చెప్పాలంటే, రుణంగా ఇచ్చాడు.

"ఈ విధమైన సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ అని శాస్త్రి ఇంతకు ముందు సందర్భంలో అసెస్సీ తరఫున హాజరైన శ్రీ శాస్త్రి చెప్పారు, "ఖాళీ బాటిల్స్ రిటర్న్ సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లు" నిజమైన విషయం, అందువల్ల డిపాజిట్లు సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లు అని వాదించడంలో అవి ట్రేడింగ్ లావాదేవీలలో భాగం కాదని, ట్రేడింగ్ లావాదేవీలకు ముందు ఒక దశకు సంబంధించినవని నిరూపించడం. ఈ వాదన తిరస్కరించబడింది మరియు "ఖాళీ సీసాలు రిటర్న్ సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లు" షాల్ కంపెనీ కేసులో పరిగణనలోకి తీసుకున్న డిపాజిట్లు కావని అభిప్రాయపడింది.

అప్పుడు శాస్త్రి నమ్మిన మరో కేసు కె.ఎం.ఎస్.లక్ష్మణయ్య అండ్ సన్స్ వి. కమీషనర్ ఆఫ్ ఇన్ కమ్ టాక్స్ అండ్ ఎక్స్

ట్రాఫిట్స్ టాక్స్ మద్రాసు. ఆ కేసు మూడు వాణిజ్య ఒప్పందాలకు సంబంధించినది. ఆ కేసులో పరిగణనలోకి తీసుకున్న మూడవ ఏర్పాటులో "ఖాళీ బాటిల్స్ రిటర్న్ సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లు" ఒక రకమైన డిపాజిట్లు అని శాస్త్రి వాదించారు, అయితే ఈ వాదన కూడా విఫలమైంది. మూడవ అరేంజ్ మెంట్ ప్రకారం, ట్రేడర్ దానితో ఆశించిన శ్రేణి ట్రేడింగ్ లావాదేవీల ప్రారంభంలో దాని భాగం నుండి ఒక డిపాజిట్ తీసుకొని, వ్యాపార కనెక్షన్ ముగిసే వరకు దానిని ఉంచాడు, ఆ తరువాత ట్రేడింగ్ లావాదేవీలపై భాగం నుండి మిగిలి ఉన్న మొత్తంలో మినహాయించిన తరువాత డిపాజిట్ ను సంవత్సరానికి 3 శాతం వడ్డీతో భాగానికి తిరిగి చెల్లిస్తారు. వ్యాపార కనెక్షన్ కొనసాగే సమయంలో వ్యాపారి నుంచి తాను చేసిన ప్రతి కొనుగోలుకు భాగస్వాము చెల్లిస్తాడని, అతను చెల్లింపు చేయడంలో విఫలమైనప్పుడు మాత్రమే డిపాజిట్ నుండి మినహాయించడానికి బాధ్యత వహిస్తుందని అవగాహన ఉంది. ఈ డిపాజిట్ ను ఈ కోర్టు ఈ కారణాల వల్ల రుణంగా పరిగణించింది- "ఒక కస్టమర్ డిపాజిట్ చేసిన మొత్తానికి ఫార్వర్డ్ కాంట్రాక్ట్ కింద డెలివరీ చేయాల్సిన వస్తువులకు నిర్ణయించిన ధరకు ఇకపై ఎటువంటి సంబంధం ఉండదు- వాయిదా లేదా మరేదైనా రూపంలో. అటువంటి ధరను కస్టమర్ ప్రతి కాంట్రాక్ట్ కు సంబంధించి డెలివరీకి వ్యతిరేకంగా పూర్తిగా చెల్లించాల్సి ఉంటుంది .... అప్పులుదారులతో వ్యాపార సంబంధం ముగిసిన తరువాత మాత్రమే కస్టమర్ యొక్క డిఫాల్ట్ వల్ల ఉత్పన్నమయ్యే ఏదైనా సంభావ్య బాధ్యతకు సర్దుబాటు చేయాల్సి ఉంటుంది .... ఈ లావాదేవీలో రుణ ఒప్పందం యొక్క అన్ని ముఖ్యమైన అంశాలు ఉన్నాయి."

అందువల్ల, ఈ కేసులేవీ సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ దాని స్వభావరీత్యా ట్రేడింగ్ రశీదు కాజాలదా అనే ప్రశ్నతో సంబంధం కలిగి లేవు. మొదటి కేసు వాస్తవ సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ కు సంబంధించినది, కానీ ఆ డిపాజిట్ ఒక ట్రేడింగ్ రశీదు కాదని, అది సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ అనే కారణంతో కాదని, ట్రేడింగ్ రశీదులను ఉత్పత్తి చేసే ట్రేడింగ్ లావాదేవీలు నిర్వహించబడే నిర్మాణాన్ని ఏర్పరుస్తుందని మరియు ఇది ఎటువంటి ట్రేడింగ్ లావాదేవీలతో సంబంధం కలిగి ఉండదని భావించబడింది. రెండవ సందర్భంలో రశీదు రుణంగా భావించబడింది; అది సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ కూడా కావచ్చు అని కూడా పేర్కొనలేదు. ఇది ట్రేడింగ్ లావాదేవీలతో ఎటువంటి సంబంధం లేనందున ట్రేడింగ్ రసీదుగా పరిగణించబడలేదు, కానీ ట్రేడింగ్ లావాదేవీలకు ముందు ఒక దశకు సంబంధించినది.

అందువల్ల, ఈ ఛార్జీలు సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ గా ఏర్పడ్డాయనే వాదన కేవలం ట్రేడింగ్ లావాదేవీల్లో భాగం కాదని చూపించే ఉద్దేశ్యంతోనే ముందుకు వచ్చిందని స్పష్టమవుతోంది. ఈ ఛార్జీలు సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లు కాదా అనేది ప్రశ్న కాదు, అవి ట్రేడింగ్ లావాదేవీల్లో భాగమా లేదా ముందు దశల్లో జరిగాయా అనేది ప్రశ్న. అవి ట్రేడింగ్ లావాదేవీల్లో భాగమేనని, అవి పూర్వ దశకు సంబంధించినవి కావని ఈ కోర్టు తేల్చింది. అని నిర్ణయించి నిర్ణయం తీసుకుంది.

ఇంతకు ముందు సందర్భంలో చేసిన ఆరోపణలు సెక్యూరిటీ డిపాజిట్లు కాదా అనే ప్రశ్నతో ఈ కోర్టుకు సంబంధం లేదని పుట 690 లో జరిగిన ఈ క్రింది పరిశీలనల నుండి తెలుస్తుంది. బాటిళ్లను తిరిగి ఇవ్వడానికి డిపాజిట్ చేసినప్పటికీ, అవి ఇప్పటికీ ట్రేడింగ్ రశీదులుగా ఉంటాయని, అవి ట్రేడింగ్ లావాదేవీల్లో భాగమని, పిటిషనర్ తన వ్యాపారాన్ని కొనసాగించడానికి వీలుగా బాటిళ్లను తిరిగి ఇవ్వడం అవసరమని వాదించడానికి సన్యాల్ సిద్ధంగా ఉన్నారు. బాటిళ్లను తిరిగి ఇవ్వడానికి సెక్యూరిటీగా ఈ మొత్తాలను చెల్లించలేదని మేము పేర్కొన్నందున, ఈ వాదనను ఉచ్చరించడం అవసరం లేదని మేము భావిస్తున్నాము. అందువల్ల బాటిళ్లను తిరిగి పొందడానికి డిపాజిట్లు చేసినట్లయితే, అవి ట్రేడింగ్ రశీదు కాజాలవని ఈ కోర్టు నిర్ణయించలేదు. ఈ కోర్టు అప్పుడు అలా నిర్ణయించిందనే ప్రాతిపదికపై ప్రస్తుత కేసును మునుపటి కేసు నుండి వేరు చేయడంలో హైకోర్టు తప్పు చేసింది.

సవరించిన నిబంధనల ప్రకారం బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చే హక్కు డిస్టిలరీకి ఉందా అనే ప్రశ్నను ఇప్పుడు పరిశీలిద్దాం. లేదని మేము అనుకుంటున్నాము మరియు ఈ విషయంలో రెండు కేసులు ఒకేలా ఉన్నాయి, వాస్తవానికి ఏ ఆరోపణ కూడా లేదు. సెక్యూరిటీ డిపాజిట్.. ఆ అభిప్రాయానికి కారణం ఇదే. మద్యం వినియోగదారుడికి చేరడానికి ముందు మూడు అమ్మకాలు జరిగాయి, మొదట డిస్టిలరు దానిని హోల్సేల్ వ్యాపారికి విక్రయించాడు, తరువాత హోల్సేల్ వ్యాపారికి రిటైలర్కు మరియు చివరగా, రిటైలర్ వినియోగదారుడికి బాటిళ్లను డిస్టిలరీకి తిరిగి ఇచ్చే బాధ్యతను నిబంధనలు

సృష్టించినట్లయితే, నిబంధనలు బాటిల్స్ను రిటైలర్ ద్వారా హోల్సేల్ వ్యాపారికి మరియు రిటైలర్ ద్వారా రిటైలర్కు తిరిగి ఇవ్వడానికి వీలు కల్పిస్తాయి; అటువంటి నిబంధనలు లేకుండా హోల్సేల్ వ్యాపారి బాటిళ్లను డిస్టిలరీకి తిరిగి ఇవ్వమని కోరడం పనికిరాదు. బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చే హక్కు హోల్ సేల్ వ్యాపారికి లేదా రిటైలర్ కు కల్పించేదేమీ మాకు చూపించబడలేదు. వినియోగదారులు తాము మద్యం కొనుగోలు చేసిన బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చేయాల్సిన అవసరం లేదని స్పష్టం చేసింది. మద్యం విక్రయించిన బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చేయాలని హైకోర్టు నిర్దేశించిన నిబంధనలోని సబ్ క్లాజ్ (వి)లో పేర్కొన్నారు. రిటైలర్ నుంచి బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చే హక్కు హోల్సేల్ వ్యాపారికి లేనప్పుడు, బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చే బాధ్యతను హోల్సేల్ వ్యాపారిపై సృష్టించడం ఆ నిబంధనగా చదవడం అర్థం కాదు. ఆ బాధ్యతను నిర్వర్తించడానికి నిబంధనల ప్రకారం అతనికి ఎటువంటి సాధనాలు లేవు. కాబట్టి హోల్ సేల్ వ్యాపారి బాటిళ్లను తిరిగి ఇవ్వలేకపోతే, అతని డిపాజిట్ సబ్-డి కింద జప్తు చేయబడుతుందని మాత్రమే ఆ నియమాన్ని చదవాలి. (vi) మళ్ళీ, డిస్టిలరు బాటిల్స్ ను అతనికి తిరిగి ఇచ్చేయడానికి ఎటువంటి ప్రక్రియను నిబంధనలు నిర్దేశించలేదు, బాటిల్స్ తిరిగి ఇచ్చే హక్కును అతనికి ఇవ్వడానికి ఉద్దేశించబడి ఉంటే వారు నిస్సందేహంగా ఆ పని చేసేవారు. నిజానికి అతను అలాంటి ప్రతిఫలాన్ని పొందగలడని చూపించడానికి ఏమీ లేదు. బాటిళ్లను తిరిగి ఇచ్చే బాధ్యతను ఉల్లంఘించినందుకు హోల్సేల్ వ్యాపారి ఈ చట్టం కింద శిక్షార్హుడా కాదా అనేది ప్రయోజనం లేదు, ఎందుకంటే బాటిళ్లను తిరిగి పొందే డిస్టిలరీ హక్కు గురించి మేము ఇప్పుడు ఆందోళన చెందుతున్నాము. హోల్సేల్ వ్యాపారి బాటిళ్లను డిస్టిలరీకి తిరిగి ఇవ్వడానికి నిబంధనలు ఉండటానికి ఏకైక కారణం ఏమిటంటే, వాటిని ఉల్లంఘిస్తే, బాటిళ్లకు చేసిన ఛార్జీలు తిరిగి చెల్లించబడవు.

ఇప్పుడు హైకోర్టు చేసిన చివరి అంశానికి చేరుకున్నాం. డిపాజిట్ చేసిన మొత్తాన్ని ట్రేడింగ్ లావాదేవీకి సంబంధించిన ఒప్పంద నిబంధనల ప్రకారం రీఫండ్ చేయవచ్చని, అందువల్ల ఇది ట్రేడింగ్ రసీదు అని గతంలో ఈ కోర్టు పేర్కొంది. ఈ నిబంధనను సవరించినందున దాని కింద డిపాజిట్లు చేయాల్సి ఉందని, అందువల్ల ఆ తర్వాత కాంట్రాక్ట్ కింద గానీ, అది ఏర్పాటు చేసిన ట్రేడింగ్ లావాదేవీలో భాగంగా గానీ డిపాజిట్లు అందలేదని హైకోర్టు న్యాయమూర్తులు అభిప్రాయపడినట్లు తెలుస్తోంది. విద్యావంతులైన న్యాయమూర్తుల పట్ల ఎంతో గౌరవంతో, ఇక్కడ కొంత గందరగోళం ఉన్నట్లు కనిపిస్తుంది. సొంత బలంతో చేసిన పాలన డిపాజిట్ చేయమని బలవంతం చేయదు. ఈ నిబంధన నిబంధనలు ఈ విషయాన్ని స్పష్టం చేస్తున్నాయి. ఇది చేసేదల్లా ఒక డిస్టిలరీకి డిపాజిట్ తీసుకునే అధికారం ఇవ్వడమే. కానీ దానికి సంబంధించి ఒప్పందం కింద డిపాజిట్ తీసుకోవాలి, అది నియమం కింద తీసుకోబడదు. మరో మాటలో చెప్పాలంటే, ఈ నియమం చేసేది ఏమిటంటే, దానిలో పేర్కొన్న నిబంధనలపై డిపాజిట్కు సంబంధించిన ఒప్పందాన్ని రూపొందించడానికి అధికారం ఇవ్వడం, తరువాత దాని చెల్లుబాటు గురించి ఎటువంటి ప్రశ్న తలెత్తకుండా ఉండటమే లక్ష్యం. మద్యం వ్యాపారం ఎక్కువగా ప్రభుత్వ నిబంధనల ద్వారా నియంత్రించబడుతుందని మనం ఇక్కడ ఎత్తి చూపవచ్చు. కాబట్టి డిపాజిట్ వాస్తవానికి కాంట్రాక్ట్ కింద తీసుకున్నారని భావించాలి. స్టేషనరీ నిబంధనల ద్వారా ఒప్పందానికి అధికారం లభించినప్పటికీ అది తక్కువేమీ కాదు. అందువల్ల హైకోర్టు ఆధారపడిన మూడవ అంశం కూడా ఆధారం లేనిది. ఒప్పందం లేకుండా, నేరుగా నిబంధనల ప్రకారం, ఒక ఒప్పందం ద్వారా జరిగిన ట్రేడింగ్ లావాదేవీకి సంబంధించి డిపాజిట్లు చేసి ఉంటే అవి ట్రేడింగ్ రశీదులు అయ్యేవా కాదా అనేది ప్రస్తుత అప్పీళ్లలో తలెత్తే ప్రశ్న కాదు మరియు ఆ ప్రశ్నపై మేము ఇప్పుడు ఎటువంటి అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తం చేయడం లేదు.

ఈ కారణాల వల్ల ఈ అప్పీళ్లు పూర్తిగా ఈ కోర్టు యొక్క మునుపటి తీర్పు ద్వారా నిర్వహించబడతాయని మేము భావిస్తున్నాము మరియు మేము అవును అనే ప్రశ్నకు సమాధానం ఇస్తాము. హైకోర్టు ప్రకారం కూడా 1948 ఏప్రిల్ 1 కి ముందు ఖాళీ బాటిళ్ల రిటర్న్ సెక్యూరిటీ డిపాజిట్ కింద వసూలు చేసిన మొత్తాలపై పన్ను విధించేవారు. అప్పీళ్లు అనుమతించబడతాయి మరియు ప్రతిస్పందకుడు ఇక్కడ మరియు క్రింద ఖర్చులను చెల్లిస్తాడు.

వినికిడి రుసుముగా ఒక సెట్ ఖర్చులు అనుమతించబడతాయి.

అప్పీళ్లకు ఇవ్వటమైనది.